

„Хайдемъ вече въ градищата,

„Да си трепимъ Турчоляга!

Хайдемъ, хайдемъ това лѣто,*)

Хайдемъ вече и въ полето!

„Родъ поганскый ся исплаши,

Оръжіе н' вече напръдва, —

„Далечъ били пушки наши, —

Самъ го Турчинъ исповѣдва.

„Сѣчялъ грозно любимъ нашъ мечъ,“ —

Врѣдъ черкезинъ страхомъ казва,

Турскый войнъ проповядва:

— „Кончяхъ ся наши дни вече!“

„Блясна вече юначество,

Въ наши сърдца: дѣт' ся то кри:

— „За свобода и отечество,

Българине, радостно мри!

„Драга мила ти свободо!

Осмѣли ни ти сърдцата,

Възбуди ни ти душата, —

„Далечъ отъ насъ ти незгодо!“

„Хайдемъ вече рѣшително,

„Да потиримъ гонително,

*) Тая вѣсенъ припорѣчвамъ особено съ братско желаніе изпълненіе на милити си братія ханшовити, да ѣмъ пѣйми за новоиджцето лѣто на 1870-та година. — Пѣе ся на гласа на „Ахъ на жалость“ или на „Бѣденъ вѣтаръ.“